

Arrest

nr. 214 833 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn partner, eveneens van Nigeriaanse nationaliteit, bieden zich op 22 februari 2018 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. De registratie hiervan wordt uitgesteld om reden van bijkomend onderzoek.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 26 maart 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw :

[...]

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kind en met hun gezamenlijk minderjarig kind hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene hier verblijft bij zijn partner (niet EU - onderdaan) en dat zij een gezamenlijk pasgeboren kind (eveneens niet EU - onderdaan) hebben, geeft hem evenmin automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en hun minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Bovendien werd er geen aanvraag artikel 10 ingediend.

Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Op 30 maart 2018 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning. Hij stelt dat niet kon worden vastgesteld dat er sprake is van een gemeenschappelijke woonplaats.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 7.1, en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Nigeria.

[...] Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner alsook met zijn 2 kinderen.

Verzoeker en zijn partner hebben een duurzame en stabiele relatie, dit blijkt ook duidelijk uit het administratief dossier evenals het feit dat verzoeker reeds geruime tijd met zijn partner samenwoont. Zij dienden een aanvraag tot wettelijke samenwoning in.

Verzoeker en zijn partner hebben tevens 2 kinderen samen.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een grondige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het EVRM!

De kinderen van verzoeker en zijn partner zijn 5 en 2 jaar. Dit is zeker wel een belangrijke fase in de levensfase van de kinderen.

Te stellen dat dit de minste impact zou hebben is dan ook zeer kort door de bocht en zeer onredelijk en wordt op geen enkele manier onderbouwd of toegelicht.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker en zijn partner dienden een aanvraag in tot wettelijke samenwoning.

Desondanks weigert verwerende partij hier rekening mee te houden.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

Tenslotte schendt deze beslissing de motiveringsplicht

Verwerende partij stelt in zijn beslissing:

"Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn -partner en haar minderjarig kind en met hun gezamenlijk minderjarig kind hem niet automatisch recht op verblijf."

Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom dit geen schending van art. 8 EVRM inhoudt en niet louter stellen dat het geen automatisch recht op verblijf inhoudt voor verzoeker.

De wettelijke samenwoning met zijn partner geeft inderdaad niet automatisch recht op verblijf, maar verwerende partij dient duidelijk te motiveren waarom dit geen schending van art. 8 van het EVRM zou inhouden!

Het feit dat verzoeker met zijn partner wettelijk wil samenwonen, duidt op een duurzame relatie. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal voor verzoeker wel degelijk een schending van art. 8 van het EVRM inhouden. Hij zal namelijk gescheiden worden van zijn partner en gezamenlijk kind waardoor hij zijn recht op een gezinsleven niet naar behoren zal kunnen uitoefenen.

Dat dit een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht!

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing gevolg is van zijn eigen houding is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Tevens schendt deze beslissing de hoorplicht

Daarnaast werd verzoeker hierover nooit gehoord, alvorens hem het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en zijn partner en zijn kind dient achter te laten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het recent arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RW 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster en haar gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

[...] Schending van art. 8 van het EVRM en IVRK

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Kruispunt Migratie stelt dat:

"Verwerende partij moet een belangenafweging (fair balance -toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoekster om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind "

Ook de Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat:

"... blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijkt wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 900)."

Zie ook arrest d.d. 21.12.2016 nr. 179890.

Dat ook in het dossier van verzoeker een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin!

Zolang dergelijke hinderpalen niet kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, verzoeker bezit tot op heden een blanco strafblad. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden! Hij woont hier samen met zijn partner en kinderen, heeft hier een onderkomen, tewerkstellingsmogelijkheden,...

Verzoeker woont hier samen met zijn partner en kinderen en heeft ook alle stappen ondernomen om dit te bestendigen. Hij heeft hier een onderkomen en neemt de zorgen voor de kinderen op zich.

Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende of geen rekening mee te houden!

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan de relatie van verzoeker met zijn partner niet getwijfeld kan worden, ze wonen namelijk ook op hetzelfde adres en verwerende partij heeft hier weet van.

Een eventuele repatriëring van verzoeker zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

Ook art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Art 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar

ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

De belangen van de kinderen dienen steeds vooropgezet te moeten worden!

Hij staat in voor de verzorging en opvoeding van beide kinderen.

Het gezamenlijk kind heeft het recht om zijn moeder en vader te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

Doch ook het andere kind van de partner van verzoeker wordt opgevoed door verzoeker en moet mee opgenomen worden in de overweging.

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die -partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat het kind, van verzoeker het recht heeft een band met moeder en vader te onderhouden, en dat het die kans ook moet krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or

temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Dat er een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance-toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen met zijn gezin en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied. Hierbij moet steeds het hoger belang van het kind in acht worden genomen!"

2.2.1. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum of van een geldig visumvervangend verblijfsdocument. Het gegeven dat verzoeker samenwoont met zijn partner, haar minderjarig kind en hun gezamenlijk minderjarig kind verzet zich volgens de gemachtigde van de staatssecretaris verder niet tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij wijst erop dat dit gegeven niet automatisch recht geeft op verblijf, net zomin als een loutere verklaring van wettelijke samenwoning, en benadrukt dat er slechts sprake is van een scheiding voor een tijdelijke duur, met name voor de duur die verzoeker nodig heeft om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Hij merkt nog op dat verzoeker geen aanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Hij wijst er hierbij ook op dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, maar het daarom nog geen absoluut karakter heeft en dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind weliswaar een bijzondere plaats inneemt maar dit het niet onmogelijk maakt om rekening te houden met anderen belangen. In deze omstandigheden ziet de gemachtigde van de staatssecretaris geen disproportionaliteit gelet op verzoekers gezins- of privéleven en geen miskennis van artikel 8 van het EVRM.

In het licht van hetgeen voorafgaat, moet worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing wel degelijk heeft toegelicht waarom artikel 8 van het EVRM, en het ingeroepen gezinsleven, zich niet verzet tegen de bestreden verwijderingsmaatregel. Uit deze motivering blijkt een zekere belangenafweging. Er wordt gewezen op het tijdelijk karakter van de scheiding van de gezinsleden. Er blijkt niet dat deze motivering in casu niet kon volstaan, te meer nu deze verdragsbepaling zelf niet voorziet in een bijkomende formele motiveringsplicht (RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 20 juni 2017, nr. 238.570). Ook uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan op zich geen aanvullende motiveringsplicht worden afgeleid (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het door verzoeker eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker geeft niet aan te betwisten dat hij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarin in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgegeven. Hij betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald een geldig visum of een geldig visumvervangend document. Hij stelt echter dat verweerder niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. Hij verwijst hierbij naar artikel 8 van het EVRM en enkele bepalingen van het Kinderrechtenverdrag. Nu de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is voor zover *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* zich hiertegen niet verzetten, dringt een onderzoek van deze ingeroepen schendingen zich op.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’*, noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie.

Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk

onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven een *'fair balance'* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven in België met zijn partner. Hij stelt ook twee gemeenschappelijke kinderen te hebben met zijn partner. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat het bestuur vaststelde dat verzoeker en zijn partner slechts één gemeenschappelijk kind hebben en niet blijkt dat verzoeker ook de vader is van het andere kind van zijn partner. Nu verzoeker niet met een begin van bewijs aantoonde dat hij de vader is van het tweede kind van zijn partner, weerlegt hij de motivering in de bestreden beslissing op dit punt niet. In een *'vragenlijst wettelijke samenwoning'* van 22 februari 2018 gaven verzoeker en zijn partner ook slechts aan één gemeenschappelijk kind te hebben. In ieder geval dient verder te worden vastgesteld dat het bestuur in haar beslissing het ingeroepen gezinsleven op zich niet betwist en dus het voorgehouden duurzaam en stabiel karakter van de relatie in rekening heeft gebracht. Hij hield rekening met de gedane verklaring van wettelijke samenwoning, maar was van oordeel dat dit nog niet automatisch recht geeft op verblijf.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu dient te worden aangenomen dat de situatie van verzoeker deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. In deze situatie is er geen inmenging in enig privé- of gezinsleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker in België samenwoont met zijn partner, haar minderjarig kind en hun gemeenschappelijke minderjarige kind. Zoals reeds werd aangegeven, heeft hij hierbij niet betwist dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Er kan ook worden aangenomen dat hierbij een belangenafweging werd doorgevoerd. Zo kan in de motivering van de bestreden beslissing worden gelezen dat volgens de gemachtigde van de staatssecretaris geen sprake is van een disproportionaliteit tussen de gezinsbelangen en het algemene belang, en geen miskennis van het hoger belang van het kind, waar de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoeker tijdelijk van zijn gezinsleden in België wordt gescheiden, dit teneinde zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving.

Verzoeker betoogt dat er onvoldoende afweging is gemaakt met betrekking tot zijn gezinsleven en dat er geen sprake is van een grondige afweging. Hij wijst op de leeftijd van de beide kinderen, met name respectievelijk 2 en 5 jaar, en stelt dat dit een belangrijke fase is in het leven van de kinderen. Hij stelt dat hij instaat voor de verzorging en de opvoeding van de beide kinderen.

Indien verzoeker van mening is dat zijn gezinsbelangen of de belangen van zijn kinderen onvoldoende in rekening zijn gebracht of hij niet akkoord kan gaan met de gedane beoordeling, komt het hem toe met concrete argumenten aan te duiden dat welbepaalde concrete aspecten ten onrechte niet in rekening zijn gebracht, dat is uitgegaan van een onjuiste feitevinding of dat op kennelijk onredelijke wijze tot de beoordeling werd gekomen. Hij blijft op dit punt evenwel in gebreke en weerlegt aldus de gedane beoordeling niet.

Verzoeker toont niet met een begin van bewijs aan dat hij een concrete rol opneemt wat de zorg en de opvoeding van de kinderen betreft. Ten overvloede merkt de Raad in dit verband ook op dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen op 30 maart 2018 besliste tot weigering van

registratie van de wettelijke samenwoning, omdat niet kon worden vastgesteld dat er sprake is van een gemeenschappelijke woonplaats met de partner. Het klopt verder dat de kinderen nog zeer jong zijn en dus nog sterk zijn aangewezen op de zorg van (een van) de ouders, maar – zoals reeds werd gesteld – blijkt in casu op geen enkele wijze dat de tijdelijke afwezigheid van verzoeker de zorg en de opvoeding van deze kinderen in het gedrang dreigt te brengen. Er blijkt ook niet dat het niet mogelijk zal zijn om tijdens de tijdelijke scheiding contacten te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen of door middel van regelmatige bezoeken van de partner en kinderen aan verzoeker in het herkomstland. Er blijkt niet dat in deze omstandigheden de banden tussen de gezinsleden worden verbroken, of verzoeker wordt verhinderd een band met de kinderen op te bouwen. Verzoeker betwist verder het motief niet dat de bestreden beslissing op zich enkel een tijdelijke scheiding tussen hem en de betrokken kinderen tot gevolg heeft, totdat hij zich in regel kan stellen met de immigratiewetgeving. In deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat enig concreet aspect in de belangenafweging onvoldoende in rekening werd gebracht of de doorgevoerde belangenafweging kennelijk onredelijk of disproportioneel is.

Er blijkt niet dat de verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende immigratiewetgeving, het gezinsleven van verzoeker in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens toont verzoeker in casu niet aan dat zijn gezinsbanden en het hoger belang van de betrokken kinderen noemenswaardig worden geschaad door een tijdelijke terugkeer.

De vaststelling dringt zich bovendien op dat ook niet blijkt dat verzoekers partner en haar kinderen dan zijn verhinderd om samen met verzoeker terug te keren naar diens herkomstland, in afwachting dat verzoeker zich in regel stelt met de immigratiewetgeving, of zelfs definitief. Verzoekers partner heeft eveneens de Nigeriaanse nationaliteit. Nu de kinderen nog niet leerplichtig zijn en gelet op hun zeer jonge leeftijd, blijkt hiervoor ook geen ernstige belemmering.

Er blijkt in het voorliggende dossier ook niet dat verzoeker op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België, zodat ook niet blijkt dat hij of zijn partner enige verwachting konden koesteren dat zij het beoogde gezinsleven konden leiden in België.

In dit verband merkt de Raad nog op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de feiten die zijn zaak kenmerken dezelfde zijn als deze die voorlagen in het arrest Nunez van het EHRM van 28 juni 2011. Hij toont niet aan dat, in tegenstelling tot in het aangehaalde arrest, in casu sprake is van een dagelijkse zorg die hij opneemt voor de betrokken kinderen en hij de primaire zorgverstrekker is.

Verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat verweerder bij zijn motivering inzake het ingeroepen gezinsleven is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld en evenmin dat hierbij geen redelijke of proportionele belangenafweging werd doorgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat verzoeker een blanco strafblad zou hebben, maakt niet dat hierover anders moet worden geoordeeld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. In zoverre verzoeker nog verwijst naar de artikelen 3, 7.1 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad allereerst op dat deze bepalingen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn – zoals verweerder terecht stelt – geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Daarenboven gaat verzoeker voorbij aan het gestelde in de bestreden beslissing dat deze slechts een tijdelijke scheiding behelst. Hij geeft niet aan dit motief te betwisten. In deze situatie blijkt niet dat de banden met de kinderen dreigen te worden verbroken of de kinderen definitief van hun vader worden gescheiden en evenmin dat de rechten van de kinderen dreigen te worden miskend. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder hierbij enig concreet gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. De kinderen kunnen bij de moeder in België blijven. Eventueel kan de partner samen met de kinderen verzoeker ook vergezellen bij een terugkeer naar diens land van herkomst. Concrete

hinderpalen hiervoor liggen niet voor. Er blijkt aldus geenszins dat de bijstand, zorg, bescherming of opvoeding van de kinderen door minstens een van de ouders op enig ogenblik in het gedrang zal komen. Er liggen evenmin concrete aanwijzingen voor dat de kinderen, tijdens het verblijf van verzoeker in het buitenland, verhinderd zouden zijn om op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden. Zo kan verzoeker via de moderne communicatiemiddelen contact houden met de kinderen en blijkt ook niet dat deze kinderen met hun moeder verzoeker niet kunnen bezoeken in of vergezellen naar het herkomstland. Er blijkt niet dat de kinderen het recht wordt ontnomen om de beide ouders te kennen of een relatie met hen te hebben. In dit verband wordt ook verwezen naar de bespreking in het kader van artikel 8 van het EVRM waarbij reeds werd vastgesteld dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat verweerder zou hebben nagelaten een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen of dat hij hierbij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de belangen van de betrokken kinderen. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, en zijn beoordeling van het door verzoeker ingeroepen gezinsleven, zou hebben gehandeld met miskennis van artikel 8 van het EVRM en de rechten van het kind zoals onder meer vervat in het Kinderrechtenverdrag.

2.2.5. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Het louter op algemene wijze betogen dat het dossier niet grondig is onderzocht of dat het geheel van het dossier diende te worden onderzocht, laat de Raad ook nog niet toe vast te stellen dat het bestuur niet is tegemoet gekomen aan de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de feiten in de door hem aangehaalde rechtspraak van de Raad waarin een fragmentarische beoordeling van de voorliggende stukken werd vastgesteld gelijkaardig zijn aan deze in de thans voorliggende zaak. Zo duidt hij in casu ook niet welke documenten dan in hun geheel dienen te worden bekeken en op welke wijze aldus tot een andere beoordeling kon worden gekomen. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.6. In zoverre verzoeker zich beroept op het hoorrecht, op zich genomen of in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaaldelijk heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Hof heeft in die arresten evenzeer gesteld dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit zou zijn gehouden de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvoering van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit te nemen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van het nemen van een terugkeerbesluit.

De Raad benadrukt daarenboven dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van een beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38).

Verzoeker toont geenszins aan dat hij, indien gehoord, wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft nog specifieke omstandigheden had willen of kunnen aanvoeren die van aard waren te kunnen leiden tot een andere beslissingname.

Een miskennis van het hoorrecht, op zichzelf genomen of in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, kan niet worden vastgesteld.

2.2.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.8. De uiteenzetting van verzoeker laat verder niet toe vast te stellen dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die hem zouden zijn gedaan om een gezinsleven te mogen uitbouwen in België (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet concreet aannemelijk gemaakt

2.2.9. In zoverre verzoeker de bedoeling heeft ook een schending aan te voeren van het rechtszekerheids- of het gelijkheidsbeginsel, kan de Raad ten slotte slechts vaststellen dat elke toelichting ontbreekt betreffende de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze beginselen zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS